

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8970/2561

พนักงานอัยการจังหวัดหลังสวน โจทก์ นาย ธ. โจทก์ร่วม นาย ส. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 94, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.วิ.อ. มาตรา 225,

พ.ร.บ.ล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา 80 พรรษา พ.ศ. 2550 มาตรา 2,

พ.ร.บ.ล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา 80 พรรษา พ.ศ. 2550 มาตรา 4

ย่อ / หลักกฎหมาย

ฎีกาของจำเลยที่ว่า จำเลยกระทำความผิดในคดีก่อนเมื่ออายุ 14 ปีเศษและจำเลยได้รับประโยชน์จาก พ.ร.บ.ล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา 80 พรรษา พ.ศ.2550 จึงเพิ่มโทษจำเลยไม่ได้นั้น แม้จำเลยจะมีได้หยิบยกปัญหาข้อนี้ขึ้นกล่าวอ้างในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 8 ก็ตาม แต่ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย จำเลยจึงสามารถหยิบยกข้อกล่าวอ้างในชั้นฎีกาได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 ขณะกระทำความผิดในคดีก่อนจำเลยมีอายุ 14 ปีเศษ เมื่อความผิดที่ได้กระทำในขณะมีอายุต่ำกว่าสิบแปดปี ไม่ถือว่าเป็นความผิดเพื่อการเพิ่มโทษตาม ป.อ. มาตรา 94 ดังนั้น ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาเพิ่มโทษจำเลยจึงไม่ชอบ ประกอบกับ โจทก์ฟ้องว่าจำเลยพ้นโทษในคดีดังกล่าวแล้วกลับมากระทำความผิด คดีนี้อีกเมื่อวันที่ 24 มีนาคม 2548 แสดงให้เห็นว่าจำเลยพ้นโทษในคดีก่อนตั้งแต่วันที่ 24 มีนาคม 2548 แล้ว เมื่อ พ.ร.บ.ล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา 80 พรรษา พ.ศ.2550 มาตรา 2 บัญญัติให้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 5 ธันวาคม 2550 เป็นต้นไป และมาตรา 4 บัญญัติให้ล้างมลทินแก่บรรดาผู้ต้องโทษในคดีความผิดต่างๆ ซึ่งได้กระทำการก่อนหรือในวันที่ 5 ธันวาคม 2550 และได้พ้นโทษไปแล้วก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ โดยให้ถือว่าผู้นั้นมิได้เคยถูกลงโทษในกรณีความผิดนั้นๆ ดังนั้นเมื่อความผิดที่โจทก์อาศัยเป็นเหตุขอให้เพิ่มโทษ จำเลยต้องโทษและพ้นโทษไปแล้วก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ จำเลยจึงได้รับประโยชน์ตามมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวด้วย จึงไม่อาจเพิ่มโทษจำเลยได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 80, 83, 92, 93, 288 และเพิ่มโทษจำเลยกึ่งหนึ่งตามกฎหมาย จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษ ระหว่างพิจารณา นายธีระศักดิ์ ผู้เสียหายยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ศาลชั้นต้นอนุญาต และขอให้บังคับจำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนจากการทำละเมิดเป็นเงิน 200,000 บาท และค่าขาดรายได้จากการประกอบอาชีพวันละ 1,000 บาท เป็นระยะเวลา 2 เดือน เป็นเงิน 60,000 บาท รวมเป็นค่าสินไหมทดแทนทั้งสิ้น 260,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันทำละเมิดจนถึงวันฟ้อง จำเลยให้การในคดีส่วนแพ่งว่า จำเลยไม่ได้กระทำความผิดในคดีอาญา จึงไม่ต้องรับผิดชอบชดเชยค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วม ขอให้ยกคำร้องศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบมาตรา

80, 83 จำคุก 10 ปี เพิ่มโทษที่จะลงแก่จำเลยอีกทั้งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 93 เป็นจำคุก 15 ปี กับให้จำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมเป็นเงิน 224,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันทำละเมิด (วันที่ 24 มีนาคม 2548) จนถึงวันฟ้อง (วันที่ 14 กันยายน 2558) ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนแบ่งให้เป็นพับ จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้เป็นยุติในเบื้องต้นว่า เมื่อวันที่ 23 มีนาคม 2548 เวลาประมาณ 21 นาฬิกา โจทก์ร่วมไปนั่งดื่มสุราเพียงลำพังที่ร้านอาหาร ต่อมาตามวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุในฟ้อง โจทก์ร่วมออกไปปัสสาวะที่ข้างห้องน้ำหลังร้านอาหาร ระหว่างนั้นนายเฉลา จำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1511/2549 ของศาลชั้นต้นกับพวกอีก 2 คน ร่วมกันใช้จอบคราด และไม้เป็นอาวุธทุบตีโจทก์ร่วมถูกที่บริเวณศีรษะ ใบหน้า และลำตัว เป็นเหตุให้โจทก์ร่วมได้รับอันตรายสาหัส กระดูกกรามบนหัก กระดูกไหปลาร้าซ้ายร้าว ฟันหน้าบนบิ่น และมีบาดแผลที่ศีรษะ ริมฝีปากกับเนื้อคิ้วซ้ายอีกหลายแผล มีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยข้อแรกว่า จำเลยร่วมกับนายเฉลาและพวกกระทำความผิดตามที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษาหรือไม่ โจทก์และโจทก์ร่วมมีโจทก์ร่วมเป็นประจักษ์พยานเบิกความว่า ก่อนเกิดเหตุโจทก์ร่วมไปนั่งดื่มสุราอยู่ที่ร้านคาราโอเกะเพียงลำพัง ต่อมาเวลาประมาณ 24 นาฬิกา นายเฉลากับพวกอีก 2 คน มานั่งที่โต๊ะข้างโจทก์ร่วมห่างประมาณ 3 ถึง 4 เมตร โจทก์ร่วมรู้จักนายเฉลามาก่อนเนื่องจากเคยทะเลาะวิวาทกันเมื่อประมาณ 7 ถึง 8 ปี ก่อนหน้านั้น ส่วนชายอีก 2 คน ที่มากับนายเฉลานั้นคือ จำเลยและนายธีระวัฒน์ โจทก์ร่วมรู้จักบุคคลทั้งสองเช่นเดียวกัน เนื่องจากเคยเห็นหน้ามาก่อนและอยู่บ้านละแวกเดียวกัน ต่อมาโจทก์ร่วมเดินไปปัสสาวะข้างห้องน้ำด้านหลังของร้านอาหาร ขณะที่ยืนปัสสาวะอยู่โจทก์ร่วมได้ยินเสียงทางด้านหลังพูดว่า "เอาให้ตาย" โจทก์ร่วมจึงหันไปดูแล้วถูกนายเฉลาตีด้วยจอบจนโจทก์ร่วมล้มพุงกับพื้น จากนั้นนายเฉลาและจำเลยกับพวกเข้ารุมทำร้ายโจทก์ร่วมต่อ โดยจำเลยใช้คราดตีโจทก์ร่วมขณะที่ล้มนอนอยู่ด้วย โจทก์ร่วมจึงแกล้งทำเป็นหมดสติ ขณะนั้นได้ยินเสียงชายคนหนึ่งในสามคนพูดว่า "กลับกันเถอะมันตายแล้ว" นายเฉลาและจำเลยกับพวกจึงเดินออกไป หลังเกิดเหตุโจทก์ร่วมไปแอบซ่อนตัวอยู่ในคูน้ำ เมื่อเห็นว่าปลอดภัยดีแล้วจึงเดินทางกลับบ้านและให้บิดาพาไปส่งโรงพยาบาล โดยขณะถูกทำร้ายโจทก์ร่วมมองเห็นเหตุการณ์ได้ตลอดเนื่องจากมีแสงไฟจากหลอดไฟฟ้าที่ห้องน้ำส่องสว่างมองเห็นได้ หลังเกิดเหตุโจทก์ร่วมให้การต่อพนักงานสอบสวนเกี่ยวกับเหตุที่ถูกทำร้ายและคนร้ายผู้ก่อเหตุ ต่อมาพนักงานสอบสวนนำภาพถ่ายของนายเฉลา จำเลย และนายธีระวัฒน์มาให้ตรวจสอบ โจทก์ร่วมตรวจสอบแล้วชี้ยืนยันว่าบุคคลทั้งสามเป็นคนร้ายที่ร่วมกันทำร้ายโจทก์ร่วม เห็นว่า โจทก์ร่วมเบิกความตามลำดับเหตุการณ์อย่างเป็นเรื่องราว และโดยเฉพาะในส่วนของจำเลยนั้น โจทก์ร่วมเบิกความยืนยันว่าจำเลยเป็นคนร้ายที่ร่วมก่อเหตุด้วย โดยจำเลยร่วมเดินทางมาพร้อมกับนายเฉลากับพวกอีกหนึ่งคนตั้งแต่แรก และจำเลยร่วมรุมทำร้ายโดยใช้คราดทุบตีโจทก์ร่วมในขณะเกิดเหตุ ซึ่งหากโจทก์ร่วมจดจำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหรือจำจำเลยไม่ได้ โจทก์ร่วมก็ไม่น่าจะจะสามารถเบิกความยืนยันเช่นนั้นได้ แม้ขณะเกิดเหตุจะเป็นเวลากลางคืน แต่ได้ความจากโจทก์ร่วม นางรัตนา เจ้าของร้านที่เกิดเหตุ และพันตำรวจโทสาคร พนักงานสอบสวนว่า บริเวณที่เกิดเหตุมีแสงไฟจากหลอดไฟฟ้าซึ่งติดที่ห้องน้ำส่องสว่างมองเห็นเหตุการณ์ได้ และเมื่อพิจารณาสำเนาภาพถ่ายประกอบการตรวจที่เกิดเหตุ สำเนาแผนที่สังเขปแสดงสถานที่เกิดเหตุ ประกอบกับต้นฉบับของสำเนาภาพถ่ายและสำเนาแผนที่ในสำนวนคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1511/2549 ของศาลชั้นต้น

ซึ่งผู้รวมกับสำนวนคดีนี้ พบว่าร้านอาหารที่เกิดเหตุ ร้านขายของชำใกล้เคียงกับร้านอาหารที่เกิดเหตุ และห้องน้ำด้านหลังร้านอาหาร ติดตั้งหลอดไฟนีออนส่องสว่างทำให้มองเห็นเหตุการณ์ได้ด้วย เมื่อโจทก์ร่วมเคยมีเหตุทะเลาะวิวาทกับนายเฉลิมมาก่อน ดังนั้นเมื่อนายเฉลิมและจำเลยกับพวกเดินเข้ามาภายในร้าน โจทก์ร่วมจึงย่อมต้องคอยระวังสังเกตนายเฉลิมและจำเลยกับพวกเป็นธรรมดา ประกอบกับโจทก์ร่วมรู้จักและเคยเห็นหน้าจำเลยมาก่อน และจำเลยนำสืบบอมรับว่า คืบเกิดเหตุ จำเลยมายังร้านอาหารที่เกิดเหตุ และระหว่างอยู่ภายในร้านนายเฉลิมมานั่งร่วมโต๊ะเดียวกับจำเลย ด้วยจริง จึงย่อมทำให้โจทก์ร่วมมีโอกาสมองเห็นและจดจำจำเลยได้แม่นยำมากยิ่งขึ้น ทั้งหลังจากพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลประมาณ 1 สัปดาห์ โจทก์ร่วมก็ได้ให้การต่อพนักงานสอบสวน เกี่ยวกับเหตุคดีนี้ โดยยืนยันว่าจำเลยกับพวกเป็นคนร้ายที่ร่วมกันรุมทำร้ายโจทก์ร่วม พร้อมทั้งลงลายมือชื่อยืนยันภาพถ่ายของจำเลยกับพวกต่อพนักงานสอบสวนด้วย ซึ่งในข้อนี้โจทก์และโจทก์ร่วมมีพยานตรวจสอบ พยานสอบสวนเป็นพยานเบิกความสนับสนุนว่า เมื่อพยานสืบสวนทราบว่าจำเลยกับพวกคือบุคคลที่เดินตามโจทก์ร่วมไปยังห้องน้ำ พยานจึงนำภาพถ่ายของจำเลยกับพวกมาให้โจทก์ร่วมตรวจสอบ โจทก์ร่วมตรวจสอบแล้วยืนยันว่าจำเลยกับพวกเป็นคนร้ายในคดีนี้จริง อันเป็นการสอดคล้องกับคำเบิกความของโจทก์ร่วม ทำให้เชื่อว่าโจทก์ร่วมสามารถมองเห็นและจดจำได้ว่าจำเลยเป็นคนร้ายที่ร่วมก่อเหตุด้วยจริง นอกจากนั้นโจทก์และโจทก์ร่วมยังมีนางรัตนาเจ้าของร้านอาหารที่เกิดเหตุ เป็นพยานเบิกความว่า หลังเกิดเหตุพยานเคยไปให้การเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อพนักงานสอบสวน ขึ้นสอบสวนพนักงานสอบสวนนำภาพถ่ายของจำเลยกับพวกมาให้ตรวจสอบ พยานตรวจสอบแล้วยืนยันว่าจำเลยกับพวกเดินทางไปยังร้านอาหารของพยานในคืนเกิดเหตุจริง และพยานยังเคยเบิกความในคดีที่นายเฉลิมถูกฟ้องเป็นจำเลยด้วย แม้พยานปากนี้จะเบิกความในทำนองว่าพยานจดจำจำเลยและเหตุการณ์บางอย่างไม่ได้ก็ตาม แต่ขณะที่พยานเบิกความในคดีนี้นั้นเป็นเวลาหลังเกิดเหตุนานถึง 10 ปีเศษ จึงเป็นเรื่องธรรมดาที่พยานย่อมจะไม่สามารถจดจำรายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์และบุคคลทั้งหมดได้ เมื่อพิจารณาสำเนาคำให้การและสำเนาคำเบิกความเอกสารแล้วพบว่าพยานปากนี้ให้การในชั้นสอบสวนในวันเกิดเหตุและเบิกความต่อศาลในคดีก่อนหลังเกิดเหตุเพียง 1 ปีเศษเท่านั้น ขณะนั้นพยานย่อมสามารถจดจำเหตุการณ์และรายละเอียดต่าง ๆ ได้มากกว่าขณะที่เบิกความในคดีนี้ ดังนั้นคำให้การในชั้นสอบสวนและคำเบิกความของพยานปากนี้ในคดีก่อนจึงน่าเชื่อถือ เมื่อพยานปากนี้ให้การและเบิกความในคดีก่อนว่า เมื่อโจทก์ร่วมเดินออกจากร้านไปห้องน้ำแล้ว จำเลยกับพวกเดินตามไป หลังจากนั้นสักพักหนึ่งจำเลยกับพวกกลับมาชำระค่าอาหารแล้วออกจากร้านไป อันเป็นการสอดคล้องกับคำเบิกความของโจทก์ร่วม ทำให้คำเบิกความของโจทก์ร่วมมีน้ำหนักน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น เมื่อพยานโจทก์และโจทก์ร่วมทุกปากไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองจำเลยมาก่อน จึงไม่มีเหตุระแวงสงสัยว่าจะเบิกความปรักปรำจำเลย เชื่อว่าพยานทุกปากเบิกความตามความจริง พยานหลักฐานโจทก์และโจทก์ร่วมจึงมีน้ำหนักให้รับฟังได้ว่า จำเลยเป็นคนร้ายที่ร่วมกันทำร้ายโจทก์ร่วมในขณะเกิดเหตุจริง เมื่อพิเคราะห์ถึงพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดแล้วพบว่า จำเลยกับพวกร่วมกันใช้จอบ คราด และไม้ซึ่งเป็นวัตถุขนาดใหญ่เป็นอาวุธทุบตีโจทก์ร่วม ถูกที่บริเวณศีรษะ ใบหน้า และลำตัวอันเป็นอวัยวะสำคัญ เป็นเหตุให้โจทก์ร่วมได้รับบาดเจ็บกระดูกกรามบนหัก กระดูกไหปลาร้าร้าว และมีบาดแผลที่ศีรษะ ริมฝีปากกับเหนือคิ้วซ้ายอีกหลายแผล แสดงให้เห็นว่าจำเลยกับพวกทุบตีโจทก์ร่วมอย่างแรงหลายครั้ง การกระทำของจำเลยกับพวกจึงเป็นการกระทำโดยมีเจตนาฆ่า เมื่อโจทก์ร่วมไม่ถึงแก่ความตาย จำเลยจึงมีความผิดฐานร่วมกัน

พยายามฆ่าโจทก์ร่วม ส่วนที่จำเลยนำสืบว่า วันเกิดเหตุจำเลยกับนายธีระวัฒน์เดินทางไปยังร้านอาหารที่เกิดเหตุและพบนายเฉลา กับพวกอีก 2 คน มาที่ร้าน ต่อมานายเฉลา กับพวกอีก 2 คนออกไปเข้าห้องน้ำ หลังจากนั้นเจ้าของร้านจะปิดร้าน จำเลยจึงให้นายธีระวัฒน์ชำระค่าอาหารแล้วเดินทางกลับบ้าน โดยจำเลยมิได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดนั้น เห็นว่า จำเลยเบิกความเป็นพยานปากเดียวลอย ๆ โดยไม่มีพยานหลักฐานอื่นมาสนับสนุน พยานหลักฐานจำเลยจึงไม่มีน้ำหนักหักล้างพยานหลักฐานโจทก์ ที่จำเลยฎีกาว่า จำเลยไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองโจทก์ร่วมมาก่อน จึงไม่มีเหตุจูงใจที่จะฆ่าโจทก์ร่วมนั้น เห็นว่า โจทก์ร่วมเบิกความยืนยันว่าโจทก์ร่วมเคยมีเหตุทะเลาะวิวาทกับนายเฉลามาก่อน เมื่อจำเลยเดินทางมาพร้อมกับนายเฉลาและร่วมกับนายเฉลารุมทำร้ายโจทก์ร่วมโดยมีเจตนาฆ่า จึงต้องถือว่าจำเลยร่วมกับพวกมีเจตนาฆ่าโจทก์ร่วมด้วย ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ที่จำเลยฎีกาว่า ก่อนเกิดเหตุโจทก์ร่วมดื่มสุราตั้งแต่วเวลา 21 นาฬิกา ถึง 3 นาฬิกา เป็นเวลานานถึง 6 ชั่วโมง โจทก์ร่วมจึงย่อมจะต้องมีเมาสุรา และขณะเกิดเหตุนายเฉลาเป็นคนร้ายคนแรกที่ใช้จอบตีศีรษะ โจทก์ร่วมจึงย่อมจะต้องตกใจและมึนงงจนไม่สามารถจดจำคนร้ายคนอื่นได้นั้น เห็นว่า เหตุคดีนี้เกิดขึ้นเมื่อเวลาประมาณ 00.30 นาฬิกา มิใช่ 3 นาฬิกา ตามที่จำเลยอ้าง ส่วนการถูกทำร้ายนั้นโจทก์ร่วมเบิกความเพียงว่า นายเฉลาใช้จอบตีโจทก์ร่วมเป็นคนแรกเท่านั้น มิได้เบิกความว่าตีที่ศีรษะตามที่จำเลยอ้าง ฎีกาของจำเลยข้อนี้ล้วนเป็นข้อเท็จจริงที่แตกต่างจากสำนวน จึงฟังไม่ขึ้น ที่จำเลยฎีกาต่อไปว่า จอบ คราด และไม้ของกลางเป็นเพียงเครื่องมือและสิ่งของที่วางทิ้งไว้ตรงบริเวณที่เกิดเหตุเท่านั้น เมื่อไม่มีพยานปากใดยืนยันว่าเป็นอาวุธที่คนร้ายใช้ก่อเหตุและไม่มีการตรวจพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์ จึงรับฟังไม่ได้ว่าเป็นอาวุธที่คนร้ายใช้ในการกระทำความผิดนั้น เห็นว่า จำเลยมิได้หยิบยกข้อเท็จจริงส่วนนี้ขึ้นต่อสู้ในศาลชั้นต้น และเมื่อศาลชั้นต้นรับฟังข้อเท็จจริงเป็นยุติในคำพิพากษาว่า จอบ คราด และไม้ของกลางเป็นอาวุธที่คนร้ายใช้ทุบตีทำร้ายโจทก์ร่วม จำเลยก็ได้อุทธรณ์โต้แย้งข้อเท็จจริงในส่วนนี้ด้วย ข้อเท็จจริงจึงต้องรับฟังเป็นยุติตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น การที่จำเลยฎีกาว่า จอบ คราด และไม้ของกลางมิใช่อาวุธที่คนร้ายใช้ในการกระทำความผิดนั้น จึงเป็นการฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 8 ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง มาตรา 252 ที่แก้ไขใหม่ ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย ที่จำเลยฎีกาต่อไปว่า บาดแผลของโจทก์ร่วมมิได้เกิดขึ้นจากความคมของหน้าจอบและปลายแหลมของชีคราด แสดงให้เห็นว่า คนร้ายใช้สันข้างของจอบหรือสันข้างของคราดตีทำร้ายโจทก์ร่วม คนร้ายจึงมิได้มีเจตนาฆ่ามิเพียงเจตนาทำร้ายเท่านั้น เห็นว่า จอบและคราดเป็นเครื่องมือขนาดใหญ่สามารถใช้ทำอันตรายถึงแก่ชีวิตได้ แม้มิได้ใช้หน้าจอบหรือชีคราดตีทำร้าย แต่หากตีถูกที่อวัยวะสำคัญโดยแรงก็สามารถทำให้ถึงแก่ความตายได้ เมื่อโจทก์ร่วมถูกรุมทำร้ายจนได้รับบาดเจ็บเป็นอันตรายสาหัส กระดูกกรามบนหัก กระดูกไหปลาร้าซ้ายขวา ฟันหน้าบนบน และมีบาดแผลอีกหลายแห่งที่ศีรษะ ริมฝีปากกับเหนือคิ้วซ้าย ย่อมแสดงให้เห็นว่าคนร้ายร่วมกันใช้อาวุธรุมตีทำร้ายโจทก์ร่วม โดยมีเจตนาฆ่า ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษาลงโทษจำเลยในความผิดฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นนั้นชอบแล้ว ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยข้อสุดท้ายว่า ศาลล่างทั้งสองพิพากษาเพิ่มโทษจำเลยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ จำเลยฎีกาว่า จำเลยกระทำความผิดในคดีก่อนเมื่ออายุเพียง 14 ปีเศษเท่านั้น และจำเลยได้รับประโยชน์จากพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมี

พระชนมพรรษา 80 พรรษา พ.ศ.2550 จึงเพิ่มโทษจำเลยไม่ได้ เห็นว่า แม้จำเลยจะมีได้หยิบยก ปัญหาข้อนี้ขึ้นกล่าวอ้างในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 8 ก็ตาม แต่ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหา ข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย จำเลยจึงสามารถหยิบยกขึ้นกล่าวอ้างในชั้นฎีกาได้ ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 เมื่อ พิจารณาสืบพยานภาพถ่ายพบว่าจำเลยเกิดเมื่อวันที่ 16 ตุลาคม 2528 ดังนั้นการที่โจทก์ฟ้องว่า จำเลยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดในคดีก่อนเมื่อวันที่ 14 กันยายน 2543 จึงแสดงให้เห็นว่าขณะ กระทำความผิดคดีก่อนนั้นจำเลยมีอายุ 14 ปีเศษ เมื่อความผิดที่ได้กระทำในขณะที่มีอายุต่ำกว่า สิบแปดปีไม่ถือว่าเป็นความผิดเพื่อการเพิ่มโทษ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 94 ดังนั้นการ ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาเพิ่มโทษจำเลยจึงไม่ชอบ ประกอบกับโจทก์ฟ้องว่าจำเลยพ้นโทษคดี ดังกล่าวแล้วกลับมากระทำความผิดคดีนี้ขึ้นอีกเมื่อวันที่ 24 มีนาคม 2548 แสดงให้เห็นว่าจำเลย พ้นโทษในคดีก่อนตั้งแต่วันที่ 24 มีนาคม 2548 แล้ว เมื่อพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาส ที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา 80 พรรษา พ.ศ.2550 มาตรา 2 บัญญัติให้พระราชบัญญัติฉบับนี้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 5 ธันวาคม 2550 เป็นต้นไป และมาตรา 4 บัญญัติให้ล้างมลทินแก่บรรดาผู้ต้องโทษในกรณีความผิดต่างๆ ซึ่งได้กระทำก่อนหรือ ในวันที่ 5 ธันวาคม 2550 และได้พ้นโทษไปแล้วก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ โดยให้ ถือว่าผู้นั้นมิได้เคยถูกลงโทษในกรณีความผิดนั้นๆ ดังนั้นเมื่อความผิดที่โจทก์อาศัยเป็นเหตุขอให้ เพิ่มโทษ จำเลยได้ต้องโทษและพ้นโทษไปแล้วก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ อัน เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนดแล้ว จำเลยย่อมได้รับประโยชน์ตามมาตรา 4 แห่ง พระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวด้วย จึงไม่อาจเพิ่มโทษจำเลยได้ ฎีกาข้อนี้ของจำเลยฟังขึ้น พิจารณาแก้ เป็นว่า ให้จำคุกจำเลย 10 ปี ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา นับเป็น เหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสี่ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 7 ปี 6 เดือน ยกคำขอให้เพิ่มโทษ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8

องค์คณะ

จรัญ เนาวพนานนท์ · อธิคม อินทุภูติ · พิชัย เพ็งผ่อง

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/8970/2561>